

Legenda satului Meleşeni (I)

Trăia odată demult, foarte demult un boier pe nume Meleşeanu. Boierul avea multe pământuri și întreg teritoriul era o pădure mare, mai bine zis un codru, căci copacii groși și înalți erau bătrâni ca veacul. Tășările te fermecau prin trilerile lor, izvoarele îți linișteau auzul cu mormurul lor, iar iarba înaltă și deasă te ademenea. Mulți țărani din împrejurime își găseau bucata de pînă și adăpostul la acest boier, fiind generos și foarte bun la inimă. Simțind că i se apropie sfârșitul, boierul a hotărît să lase ca moștenire moșia sa celor mai harnici și gospodăroși țărani. Dar ei au început să-și dorească case frumoase pe acest loc pitoresc.

Astfel s-a format un sat. Țăranii au hotărît să numească satul Meleşeni în amintirea boierului Meleşeanu, care i-a adăpostit cândva.

Se zice că demult - demult trăia prin părțile noastre un bătrân sihastru, care avea o fată foarte frumoasă.

Țra un loc pitoresc, nepopulat și necunoscut de oameni.

Într-o zi un fecior de boier, care avea un cal pe nume Meleș, s-a rătăcit prin locurile acestea, căutându-și calul. La un moment dat a văzut-o pe fata sihastrului, de care se îndrăgosti pe dată. Multe drumuri a trebuit să facă băiatul până când cecezi inima fetei, dar și el fu ceceșit de frumusețea acestui colțisor de țară cu codri seculari.

Astfel a hotărât să-și întemeieze o familie și să-și doreze o casă anume pe aceste locuri. Apoi încoace au venit alți prieteni de-ai băiatului, toți răzeși, dorându-și familii și gospodării frumoase. Când erau vreo douăzeci de case, ei au hotărât să numească satul Meleşeni în cinstea calului Meleș, care a descoperit aceste locuri frumoase.